

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/68/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511010933
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikuš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1511010933.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikuša a členov senátu JUDr. Ľudmily Králikovej a JUDr. Denisy Mészárosovej, v trestnej veci obžalovaného J. J. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/185/2011 zo dňa 22.05.2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. októbra 2013 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku s použitím § 329 Tr. poriadku súd poškodených E. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. an der D., S. X/XX, N., Ministerstvo vnútra SR, R. 2, U., Z.: XX XXX XXX a J. F. mesta U., R. nám. č. 1, U. odkazuje s nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie.

V ostatných výrokoch zostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/185/2011 zo dňa 22.05.2012 bol obžalovaný J. J. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 05.10.2010 v čase okolo 01.30 hod. v U. v čase služby ako vodič viedol služobné motorové vozidlo značky A. combi, EČ: BA-XXXDN na U. ulici v smere od hraničného priechodu N. do miestnej časti N., pričom sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, v dôsledku ktorého vošlo vozidlo mimo spevnený povrch vozovky vľavo, kde narazilo do stĺpu verejného osvetlenia a následne zišlo mimo cestu na trávnatú plochu, následkom čoho utrpel spolujazdec, občan Rakúska E. R. , nar. XX.XX.XXXX zlomeninu druhého zubu - 22, mnohopočetné odreniny nad očnicovými oblúkmi a čele, tržnú ranu mihalnice nad ľavým okom, exkorizáciu dolnej a hornej pery vľavo, ktoré poškodenie zdravia si vyžiadali lekárske ošetrenie, počas ktorého bol po dobu asi 7 dní sťažený jeho obvyklý spôsob života s odhadovanou dobou liečenia a dĺžku práceneschopnosti 30 až 35 dní.

Za to bol obžalovanému podľa § 158 Tr. zákona, § 36 písm. l/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3(tri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku bol obžalovaný zaviazaný na náhradu škody voči poškodeným E. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. an der D., S. X/XX, N. vo výške 5.208,38€, Krajskému riaditeľstvu PZ Bratislava, T. 14 vo výške 498,-€ a J. F. mesta U., R. nám. č. 1, U. vo výške 1.063,-€.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie obžalovaný J. J..

Odvolanie bolo odôvodnené písomným podaním obhajcu obžalovaného a smeruje proti výroku o vine, o treste, i náhrade škody.

V úvode odvolania zdôrazňuje obhajca viaceré významné skutočnosti z výpovede obžalovaného. Obžalovaný bol pred jazdou dostatočne oddýchnutý, vyspatý, bez známok únavy. Išlo o bežnú jazdu, nemal dôvod sa ponáhľať. Jediné možné vysvetlenie nehody, potom, čo na rovnej ceste prešiel do protismeru, je chvíľková strata vedomia. Nevie si však vysvetliť dôvod, prečo sa dostal do tohto stavu. S mikrosnápkom nemal doposiaľ žiadne skúsenosti.

Vychádzajúc z odvolania, v minulosti sa stali dva prípady, kedy obžalovaný z nevysvetliteľných dôvodov odpadol a stratil vedomie. Ani v jednom prípade nebol zistený nejaký medicínsky odôvodniteľný dôvod na odpadnutie. Obžalovaný bol na lekárskech prehliadkach stále hodnotený ako plne schopný služby bez akýchkoľvek obmedzení a ani raz ho lekári neupozornili, že by mohol niekedy očakávať problémy pri vedení vozidla alebo pri činnostiach vyžadujúcich pozornosť.

Obžalovaný je dlhoročne bezproblémovým vodičom a z hľadiska jeho zdravotného stavu bol vždy plne spôsobilý na výkon funkcie.

Obžalovaný síce úprimne ľutuje, že došlo k dopravnej nehode, v dôsledku ktorej jeho kolega utrpel zranenia, ale necíti sa byť vinný zo spáchania činu. Je presvedčený, že žiadnu z jeho povinností ako vodiča, ale aj ako policajta vedome neporušil ani z nedbanlivosti nezanedbal.

Z ostatných vykonaných dôkazov odkazuje obhajoba na výpoveď poškodeného, ktorý potvrdzuje výpoveď obžalovaného a tiež závery znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy. Tieto závery sú v odvolaní podrobne analyzované, pričom odvolateľ zdôrazňuje, že počas pohybu vozidla mimo vozovku vodič vôbec nebrzdil, nemenil smer jazdy a ani len pudovo nereagoval.

Podrobnej analýze podrobil obhajca aj závery znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva, odvetvie neurológia. Znalkyňa určila za najpravdepodobnejšie, že u obžalovaného došlo k mikrosnátku. Vo vyjadrení obžalovaného však nezistila žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla byť pre vodiča dostatočným signálom, že sa nachádza v stave, v ktorom by mohli byť jeho reakcie neadekvátne, že by mohol u neho nastúpiť mikrosnátk.

Obžalovaný s takýmto stavom nemal skúsenosti, čiže nevedel predvídať, že sa nachádza v stave, kedy môže mikrosnátk nastúpiť.

Z hľadiska objektívnej stránky má odvolateľ za to, že v jeho prípade nebola naplnená obligatórna požiadavka porušenia dôležitej povinnosti. Znalec vidí takéto porušenie z technického hľadiska v nesprávnej technike jazdy, ktorá spočívala v nedostatočnom venovaní sa vedeniu vozidla.

Pri trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona treba uviesť, že predpokladom trestnosti je nutné porušenie dôležitej povinnosti vyplývajúcej pre páchatel'a z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo ktorá je mu uložená podľa zákona. Za porušenie dôležitej povinnosti je možné považovať len porušenie takej konkrétnej povinnosti, ktorá má za danej situácie za následok nebezpečenstvo pre ľudský život alebo zdravie, nemôže teda ísť o porušenie akejkoľvek povinnosti, ale len takej, porušením ktorej môže ľahko takýto následok nastať.

Podľa odvolateľa žiaden dôkaz nepopisuje jeho správanie pred nehodou ako správanie sa odporujúce predpisom o pravidlách premávky na pozemných komunikáciách. Za nesprávne považuje aplikovanie porušenia povinností vodiča uvedených v Zákone o premávke na pozemných komunikáciách ako porušenie dôležitej povinnosti bez skúmania konkrétnych skutočností tak z pohľadu dopravnej situácie, ako aj z pohľadu konania vodiča.

Z hľadiska subjektívnej stránky trvá obhajoba na tom, že v prípade obžalovaného jeho konanie nie je konaním zavineným. Teda v tomto prípade absentuje zavinenie ako také, ktoré je obligatórnou požiadavkou na to, aby niekto bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu.

V súvislosti s konštatovaním znalca, že z technického hľadiska príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča, má za to, že konštatovaná nesprávna technika jazdy obžalovaného, spočívajúca v nevenovaní sa vedeniu vozidla, ktorá vyústila do dopravnej nehody, nebola pokrytá nedbanlivostným zavinením zo strany obžalovaného na úrovni vedomej nedbanlivosti, ani na úrovni nevedomej nedbanlivosti.

Podľa názoru obhajoby uvedené znamená, že obžalovanému možno pričítať len také následky, ktoré aj skutočne zaviniť, pričom len samotné zistenie, že u obžalovaného išlo o nesprávnu techniku jazdy spočívajúcu v nevenovaní sa vedeniu vozidla ešte nič nehovorí o tom, že vzhľadom na okolnosti prípadu a na svoje osobné pomery obžalovaný vedieť mal a mohol, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom (nevedomá nedbanlivosť), respektíve, že vedel, že takéto porušenie alebo ohrozenie môže spôsobiť, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že ho nespôsobí (vedomá nedbanlivosť).

V rámci podrobných dôvodov odvolania poukázal obhajca aj na ustálenú judikatúru riešiacu danú problematiku.

Vzhľadom na uvedené navrhol odvolateľ zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vysloviť právny názor v intenciách podaného odvolania a vrátiť vec späť okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného zotrval v celom rozsahu na dôvodoch písomne podaného odvolania. Nebolo ničím preukázané, že obžalovaný počas jazdy vykonával nejakú inú činnosť, pri ktorej by sa nemohol dostatočne venovať vedeniu vozidla. K nehode došlo spontánne za situácie, ktorú si obžalovaný nevedel vysvetliť. V minulosti boli síce dvakrát po kolapse z dehydratácie, avšak opätovne bol preskúšaný komisiou a uznaný v zdravotnej kategórii „A“, bez obmedzení. Obžalovaný si je plne vedomý, že ublížil na zdraví svojmu kolegovi, avšak nebolo preukázané, že by to bolo tým, že porušil dôležitú povinnosť. Poškodenému škodu uhradila rakúska poisťovňa a pokiaľ ide o Ministerstvo vnútra a Magistrát, škoda bola ohlásená poisťovní, avšak táto rozhodne až po rozhodnutí súdu. Po zhrnutí uvedených faktov navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie.

Zástupca krajského prokurátora označil rozsudok okresného súdu za správny vo všetkých jeho výrokoch. Uviedol, že zaspätie za volantom je vždy porušením dôležitej povinnosti a priebeh nehody ani inú možnosť nepripúšťa.

Obžalovaný prehlásil, že cíti morálnu zodpovednosť, ale necíti, že by porušil nejakú dôležitú povinnosť.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len za predpokladu, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Plnením revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré súd potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto zákonným spôsobom vyhodnotil a následne dospel k správny záverom tak v otázke viny, ako aj v otázke právnej kvalifikácie. Dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu tak, aby umožnilo súdu prvého stupňa prijať jednoznačné závery. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 168 ods. 1 Tr. poriadku, avšak nie je možné v celom rozsahu sa stotožniť s úvahami súdu prvého stupňa v súvislosti s preukazovaním príčiny dopravnej nehody.

Súd prvého stupňa v posudzovanej trestnej veci vychádzal z výpovedí obžalovaného J. J., poškodeného E. R., znalcov Z. H. X., J. R. S. a J. W. R., ako aj z obhliadky miesta dopravnej nehody a vyhotovenej fotodokumentácie.

Na podklade vykonaného dokazovania, ktoré bolo vykonané vo vyčerpávajúcom rozsahu, nemá ani odvolací súd žiadne pochybnosti o skutkových zisteniach uvedených v prvostupňovom rozsudku, pretože tieto plne korešpondujú s vykonanými dôkazmi.

Obžalovanému J. J. je v zmysle podanej obžaloby kladené za vinu, že ako vodič služobného motorového vozidla na U. ulici v smere od hraničného priechodu N. sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 8/2009 Z.z., v dôsledku čoho vošlo vozidlo mimo spevnený povrch vozovky vľavo, kde narazilo do stĺpu verejného osvetlenia a následne zišlo mimo cestu, následkom čoho utrpel spolujazdec E. R. zranenia, ktorých liečenie s práceneschopnosťou trvalo 30 až 35 dní.

Obžalovaný vo svojej výpovedi nedokázal uviesť, ako a prečo došlo k dopravnej nehode a nevedel uviesť, prečo vybočil z cesty. Musel na chvíľu stratiť vedomie, pretože inak si to nedokázal vysvetliť. Spomenul si iba na udalosti po nehode, vnímal, že on sám i jeho kolega je zranený. So služobným vozidlom sa presúvali z A. do H., kde mali kontrolný bod. Mali dostatok času, nemuseli sa ponáhľať. On ako vodič bol pred službou oddychnutý, mal predtým dostatok spánku, necítil sa unavený. Pred nehodu, asi okolo 22,00 hod mali aj povinnú prestávku na OO PZ Rusovce.

K priebehu dopravnej nehody sa nedokázal vyjadriť ani spolujazdec a kolega obžalovaného E. R., ktorý sedel na mieste spolujazdca vpredu. Službu označil rovnako ako obžalovaný za jednoduchú a nezaťažujúcu. Spolu s obžalovaným sa počas jazdy rozprávali, pričom evidoval odbočenie z Čunova smerom do N., ale ďalej sa mu v súvislosti s jazdou nevybavujú žiadne spomienky.

Priebeh dopravnej nehody analyzoval vo svojom znaleckom posudku znalec z odboru cestnej dopravy Z. H. X., pričom vychádzal zo zanechaných stôp na ceste, charakteru poškodenia vozidla, z jeho konečnej polohy, rozsahu a charakteru zranení vodiča a spolujazdca, ako aj z obhliadky miesta dopravnej nehody a vyhotovenej dokumentácie.

Z technického hľadiska bolo podľa znalca príčinou dopravnej nehody nedostatočné venovanie sa riadeniu vozidla, pričom tento nesprávny prvok mal za následok, že vozidlo vyšlo mimo spevnený povrch vozovky vľavo, teda prešlo aj cez opačnú stranu vozovky a narazilo do stĺpu verejného osvetlenia. Vozidlo malo počiatočnú rýchlosť v rozpätí od 58,9 do 65,1 km/h a rovnaká bola aj jeho rýchlosť tesne pred nárazom. Z toho bolo možné prijať záver, že obžalovaný vôbec nebrzdil. S väčšou pravdepodobnosťou znalec konštatoval, že vozidlo opúšťalo vozovku plynulou jazdou a nie strhnutím volantu. Ku zmene smeru jazdy prišlo už na vozovke, išlo teda o dlhší časový úsek a

prirodzenou reakciou by bolo v takomto prípade brzdenie. Zvýšenie rýchlosti vozidla nad povolenú hranicu významnejším spôsobom neovplyvnilo dejový priebeh a následky nehody.

Ohliadka vozidla znalcom potvrdila, že technický stav vozidla bol vyhovujúci a pred nehodou sa na ňom nevyskytovali žiadne chyby, ktoré by mali vplyv na priebeh dopravnej nehody.

Následky dopravnej nehody v podobe zranení poškodeného E. R. vyplývajú zo záverov znaleckého posudku znalca z odvetvia traumatológie a išlo o poranenia v tvárovej časti hlavy. Mechanizmus ich vzniku a lokalizácia svedčia pre záver, že tieto vznikli následkom dopravnej nehody. Zranenia mali charakter ľahkej ujmy na zdraví s dobou liečenia 30-35 dní.

Za účelom skúmania, či obžalovaný netrpí neurologickým ochorením, dôsledkom ktorého môže byť prechodná strata vedomia, bola do konania pribratá znalkyňa J. W. R..

Znalkyňou vykonané vyšetrenia nevedli k zisteniu medicínskeho dôvodu, ktorý by u obžalovaného viedol ku strate vedomia. Ako možnú príčinu výpadku vedomia znalkyňa vo všeobecnosti pripustila mikrosprávok, ktorý nastupuje napríklad v dôsledku únavy, počas jazdy v noci, v teplom počasí, pri nedostatočnom prísune tekutín, v dôsledku monotónnej jazdy. Ide o fyziologickú poruchu vedomia spravidla v trvaní od 1 do 10 sekúnd. K prebratiu dochádza na základe prudkého vonkajšieho impulzu. Človek bez skúseností s mikrosprávkom nevie predvídať, že sa nachádza v stave, v ktorom môže mikrosprávok nastúpiť.

Za dôležité dôkazy, ktoré súd prvého stupňa aj vykonal, ale nevenoval im pri odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnu pozornosť, považuje odvolací súd lekárske správy o predchádzajúcich zdravotných problémoch obžalovaného, ktoré sa prejavili stratou vedomia. Ide o dva prípady, ktoré vo svojom znaleckom posudku uvádza aj znalkyňa z odvetvia neurológie, jeden z roku 2007, keď obžalovaný počas štúdia na Strednej odbornej škole PZ v R. z nevysvetliteľných dôvodov pred začiatkom vyučovania odpadol, prebral sa na zemi s poranenou bradou. Druhý prípad je z mesiaca júl 2009, kedy obžalovaný počas výkonu služby podľa lekárskej správy náhle v stoji skolaboval potom, čo sa mu zatmelo pred očami. Celý deň sa predtým cítil dobre. Dôsledkom pádu si poranil hlavu v tvárovej časti, pričom až s odstupom dvoch týždňov bolo zistené, že obžalovaný utrpel pri páde zlomeninu tvárových kostí a musel byť hospitalizovaný na klinike čelustnej chirurgie. V súvislosti s týmto zranením bol obžalovaný približne mesiac práceneschopný a zdravotné ťažkosti, ktoré súviseli s týmto úrazom boli podľa vyjadrenia obžalovaného aj dôvodom, prečo nesplnil v roku 2010 kritéria telesnej prípravy a bol hodnotený výsledkom - nevyhovel.

Napriek týmto dvom prípadom bol obžalovaný po absolvovaní lekárskej prehliadky, ktorej obligatórne pravidelne podlieha, plne schopný výkonu služby v kategórii A - bez obmedzení.

Vykonané dôkazy vedú k jednoznačnému záveru, že vozidlo vedené obžalovaným, bez zistenia akejkoľvek vonkajšej príčiny plynule prešlo zo svojho jazdného pruhu do protismeru a následne na nespevnený trávnatý povrch mimo vozovky, kde narazilo do stĺpu verejného osvetlenia. Dráha pohybu vozidla tak, ako ju určil znalec vo svojom posudku, bola plynulá, bez náznaku nejakých náhlych vybočení, vyhábacích manévrov a brzdenia. Keďže bola znaleckým skúmaním vylúčená ako príčina dopravnej nehody technická chyba, ktorú by navyše obžalovaný ako vodič vozidla musel aspoň v náznakoch zaregistrovať (napr. chyba riadenia, brzdového systému a pod.), nemožno prijať iný záver, ako ten, že vodič nevenoval riadeniu vozidla dostatočnú pozornosť, čím porušil jednu zo základných povinností vodiča stanovenú v § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 8/2009 Z.z.. Ak by platil opak a obžalovaný ako vodič vozidla by sa vedeniu vozidla venoval, nemohol by s vozidlom prejsť cez protismerný pruh na nespevnenú časť vozovky a odtiaľ na trávu a naraziť do stĺpu.

Špecifickosť situácie, ktorá nastala v tomto prípade, spočíva v tom, že súd vlastne nemal k dispozícii žiadne priame dôkazy, neexistujú svedkovia nehody a jediné dve zúčastnené osoby si na priebeh nehody a udalosti tesne pred ňou vôbec nepamätajú. Preto bolo možné ustáliť príčinu dopravnej nehody iba na podklade listinných dôkazov a záverov znalca z odboru cestnej dopravy. Tieto dôkazy podľa názoru odvolacieho súdu však postačujú na prijatie záveru, že vodič svoje vozidlo niekoľko sekúnd pred nárazom do stĺpu verejného osvetlenia neovládal. Svedčia o tom najmä zistenia o plynulom vybočení zo smeru, bez brzdenia, bez vyhábacieho manévru a nastúpenia nejakých obranných reflexov, napr. pri

zmene povrchu a prechode na nespevnenú časť vozovky. Po komplexnom zhodnotení spomenutých nepriamych dôkazov možno prijať záver, že pozornosť obžalovaného a najmä jeho schopnosť vnímať svoje okolie a jazdu nebola tesne pred nárazom vozidla do prekážky zachovaná.

Vychádzajúc z vyjadrení obžalovaného podporených znalkyňou J. W. R., nemožno urobiť záver, že by obžalovaný mal predchádzajúce skúsenosti s mikrosmánkom a vedel by na ich podklade odhadnúť, že takýto stav u neho nastupuje. Naopak, obžalovaný mal podľa zadovážených lekárskeho správ svoje skúsenosti s náhlým a nepredvídateľne nastupujúcim kolapsovým stavom, ktorý bol spojený so stratou vedomia. V oboch prípadoch obžalovaný nedokázal takýto stav zvrátiť, keďže vždy stratil stabilitu a pádom si spôsobil dokonca zlomeninu tvárových kostí. Ani v jednom z prípadov kolapsu nepredchádzala únava, vyčerpanosť a podobne. Takýto stav sa mohol teda u obžalovaného vyvinúť náhle, bez predchádzajúcich varovných signálov, či symptómov.

Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe v obdobných prípadoch, pri posudzovaní zavinenia vodiča, ktorý spôsobil dopravnú nehodu je bez významu, či tento bol alebo nebol lekárom upozornený na to, že by nemal riadiť motorové vozidlá, keď si bol sám veľmi dobre vedomý, že sa mu opakovane objavili krátkodobé kolapsové stavy, pri ktorých stratil vedomie. Dvakrát sa u obžalovaného tento stav objavil a to aj počas výkonu služby a preto bolo iba otázkou náhody, kedy sa u neho opísaný problém môže znovu objaviť a nebude môcť kvôli obdovnému stavu dodržať povinnosti vodiča, konkrétne, plne sa venovať riadeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Nedostatok zavinenia u obžalovaného by bol daný iba v tom prípade, ak by si nebol vedomý chorobného stavu, ktorý sa u neho prejavuje kolapsom a stratou vedomia. To by bolo za situácie, keby nikdy pred nehodou k takémuto stavu u obžalovaného nedošlo a nebol by si teda takého nebezpečenstva vôbec vedomý.

Pri skúmaní zavinenia formou nevedomej nedbanlivosti, ktorá prichádza do úvahy v posudzovanom prípade, sa vychádza z možnosti znalostí (vedieť mal a mohol), ktorá sa skúma na základe objektívnych okolností spojených so skutkom a subjektívnymi dispozíciami konkrétneho páchatela, pretože Trestný zákon buduje zodpovednosť za trestné činy spáchané z nevedomej nedbanlivosti na povinnosti, ale súčasne i možnosti predvídať spôsobené poruchy a ohrozenia záujmov chránených Trestným zákonom. Okrem intelektuálnej zločky tu zohráva významnú úlohu miera opatrnosti, ktorá je daná spojením objektívneho a subjektívneho hľadiska pri predvídaní spôsobenia poruchy alebo ohrozenia chráneného záujmu.

Je nutné akceptovať, že u obžalovaného sa pred jazdou neobjavili žiadne príznaky, ktoré by nasvedčovali zdravotným problémom, avšak takáto istá „bezpríznaková“ situácia sa vyskytla aj pred nástupom predchádzajúcich dvoch kolapsov, čoho si bol obžalovaný vedomý a mal teda predpokladať, že sa u neho krátkodobá strata vedomia môže kedykoľvek znovu vyskytnúť a v dôsledku jej nástupu nebude vôbec schopný venovať sa riadeniu vozidla.

Odkazujúc na vyššie uvedené závery, nebolo možné akceptovať obranu obžalovaného, prezentovanú v dôvodoch podaného odvolania a stotožniť sa záverom, že obžalovaný dopravnú nehodu nezavinil, nakoľko u neho absentuje naplnenie subjektívnej stránky žalovaného prečinu.

Z vykonaného dokazovania vyplýva aj podľa názoru odvolacieho súdu nepochybniteľný záver o tom, že obžalovaný J. J. naplnil svojim konaním všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona tým, že ako vodič nedostatočne venoval vedeniu vozidla, v dôsledku čoho vozidlo vošlo mimo spevnený povrch vozovky vľavo, kde narazilo do stĺpu verejného osvetlenia. Následkom tohto konania je aj vznik zranení na tele poškodeného. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu spôsobených zranení je potrebné súhlasiť s názorom okresného súdu a konštatovať, že vyššie popísané zranenia E. R. majú charakter ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona.

Okresný súd nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona. Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, že u obžalovaného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť, nejde však o poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. I/ Tr. zákona, pretože

obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu nepriznal, ale je ňou doterajšia bezúhonnosť obžalovaného v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona. Napriek tejto odlišnosti zostal zachovaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a prevažujú teda poľahčujúce okolnosti, preto bol okresným súdom správne využitý postup § 38 ods. 3 Tr. zákona. Tým došlo k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v § 158 Tr. zákona na osem mesiacov.

V prípade obžalovaného ide doposiaľ o jeho prvé trestné stíhanie, navyše za prečin spáchaný nedbanlivostnou formou. Rovnako výpis z evidenčnej karty vodiča svedčí o tom, že sa obžalovaný doposiaľ nedostal do rozporu so zákonom a nemá evidovaný žiaden priestupok na úseku dopravy. Negatívny je aj výpis z evidencie priestupkov Obvodného úradu Zvolen. Z posudku vypracovaného riaditeľom OO PZ Bratislava N. vyplýva, že výkon štátnej služby obžalovaným je hodnotený ako priemerný. Pridelené úlohy plní na požadovanej úrovni. V priebehu rokov 2009 až 2011 bol dvakrát disciplinárne odmenený a dvakrát disciplinárne potrestaný.

Zohľadňujúc všetky rozhodujúce skutočnosti tak na strane obžalovaného, ako aj okolnosti prípadu, je možné súhlasiť s druhom zvoleného trestu, ako aj s jeho výmerou.

Výkon trestu odňatia slobody bol v súlade s § 50 ods. 1 Tr. zákona odložený na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok, čo je minimálna možná dĺžka skúšobnej doby.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody považuje odvolací súd za potrebné pripomenúť zásadnú informáciu, ktorej nevenoval okresný súd náležitú pozornosť a je ňou fakt, že obžalovaný zaviniel dopravnú nehodu v rámci plnenia jeho služobných povinností vyplývajúcich mu zo Zákona o Policajnom zbore.

Podľa § 78 ods. 5 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore štát zodpovedá aj za škody spôsobené Policajným zborom alebo policajtmí v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta. V zmysle ods. 6 citovaného paragrafu, náhradu škody poskytuje v zastúpení štátu Ministerstvo vnútra SR.

Vychádzajúc z uvedeného zákonného ustanovenia, poškodené subjekty - E. R. a J. F. mesta U. nemohli uplatniť svoje nároky na náhradu škody priamo voči obžalovanému a preto mal súd prvého stupňa postupovať podľa § 256 ods. 4 Tr. poriadku a nepripustiť poškodených s ich nárokmi na hlavné pojednávanie. Týmto postupom by sa samozrejme zachovali ich procesné práva priznané Trestným poriadkom.

Súd prvého stupňa tento procesný postup nedodrжал, poškodených s nárokmi na náhradu škody pripustil do konania a o ich nárokoch rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku. V odvolacom konaní už nemal súd možnosť nesprávny procesný postup okresného súdu napraviť a musel o uplatnených nárokoch rozhodovať. Nakoľko ale nie je možné na podklade citovaných hmotnoprávných ustanovení zaviazat' obžalovaného priamo na náhradu škody voči E. R. a J. F. mesta U., pretože náhradu škody poskytuje J. vnútra, odkázal krajský súd poškodených na občianske súdne konanie.

Pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorý pôvodne uplatnilo Krajské riaditeľstvo PZ SR Bratislava (vzhľadom na zmeny v právnej subjektivite aktuálne nárok uplatňuje Ministerstvo vnútra SR), ide medzi obžalovaným a poškodeným subjektom o odlišný vzťah, ako v prípade ostatných dvoch poškodených, pretože poškodený má vo vzťahu k obžalovanému postavenie služobného úradu.

Podľa § 160 ods. 1 zák. č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, policajt zodpovedá služobnému úradu za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením svojich povinností pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním. Služobný úrad je povinný preukázať policajtovi zavinenie s výnimkou prípadov uvedených v § 164 a 165.

Rozsah zodpovednosti upravuje § 166 zák. č. 73/1998Zb. podľa ktorého policajt, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak ju na základe dohody neodčiní uvedením do predchádzajúceho stavu.

Výška náhrady škody spôsobenej z nedbanlivosti nesmie u policajta presiahnuť sumu rovnajúcu sa trojnásobku služobného platu, ktorý mu patril v čase porušenia služobnej povinnosti, z ktorej škoda vznikla.

Vzhľadom na uvedené ustanovenie je zrejmé, že v tomto prípade by rozhodovanie o výške náhrady škody spôsobenej obžalovaným služobnému úradu presiahlo potreby trestného konania a výrazne by ho predĺžilo, pretože súd nemal k dispozícii podklady, na základe ktorých by mohol spoľahlivo určiť rozsah náhrady škody, za ktorú obžalovaný ako policajt zodpovedá služobnému úradu.

Z uvedeného dôvodu odkázal odvolací súd aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako poškodeného s nárokom na občianske súdne konanie.

Po preskúmaní napadnutých výrokov rozsudku postupoval krajský súd v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Tr. poriadku a nakoľko zistil pochybenie iba v tomto výroku, zrušil napadnutý rozsudok iba v časti výroku o náhrade škody, pretože táto časť je oddeliteľná od ostatných výrokov.

Zároveň postupoval krajský súd v súlade s § 329 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak zruší odvolací súd napadnutý rozsudok len vo výroku o náhrade škody a ak nerozhodne sám vo veci rozsudkom, odkáže poškodeného na občianske súdne konanie, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.